

Voor jouw ogen

Geertje
Geerlings

Voor jouw ogen

Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: maart 2022
Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Haddasah de Boer
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8322-712-2
ISBN Paperback: 978-90-8322-713-9

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Naar een idee van Eline van Lelyveld
en met dank voor haar uitvoerige
bijdragen en die van Paul Henry.

Proloog van de vader

Nooit heb ik mijn kleine meisje de gruwelijke waarheid verteld. Dat kon echt niet anders. Ze mocht en mag niet weten wat ik heb gedaan. Het heeft al die jaren als een kankergezwell in mijn hoofd en in mijn hart gezeten, waardoor ik me nu oprecht verheug op het einde. Als de grote stilte komt, zal ik die welkom heten. Liever wil ik dood dan dit nog langer krampachtig voor me houden, bij me houden, in me houden.

Door de waarheid te verzwijgen, heb ik mijn lieve Lize, Elizabeth, mijn grote liefde, tot een treurige vrouw gemaakt. Het licht in haar ogen is langzaam uitgedoofd en dat is mijn schuld. De woorden die we nog tot elkaar spreken, zijn dicht en stram en koud; allemaal mijn schuld.

Het is een drama, dat één enkele onvoorzichtigheid, één misstap, zo'n invloed kan hebben op een gezin. Het laat zien dat het verdriet, het ongeluk, het noodlot altijd op de loer liggen, klaar om toe te slaan. Elk moment van elke dag loop je gevaar, net als je geliefden. Ik weet nu dat het leven te kwetsbaar is. Wij mensen worden geboren met te veel gevoel en te veel gedachten, die ons 's nachts besluipen en ons wakker houden en martelen: Wat als ik dat ene niet zo had gedaan, maar zo, als ik toch zelf achter het stuur van die auto was gekropen, ondanks de drank, als ik me niet zo opgewonden had en niet zo

boos was geworden. Als, als, als. Hoe hard je er ook over nadenkt, wat je ook wenst of fantaseert, het levert niets op. Wat is gebeurd, is gebeurd. Feiten zijn feiten. Het is een feit dat ik op een argeloze middag, een middag van argeloosheid, onze levens heb verwoest. Het is lang geleden, maar het blijft voor altijd een feit.

Mijn enige troost is dat mijn kleine meisje, dat nu groot is, nergens van weet. Het is treurig dat ze is opgegroeid in een sfeer van somberheid en afstand en dat ze de lichtheid en vrolijkheid die een kind als vanzelf meebrengt, niet weerspiegeld heeft gezien in haar ouders, maar dat zie je wel meer. Veel huwelijken slibben dicht en worden kribbig, ook al heeft er geen drama plaatsgevonden. Je zou het bijna normaal kunnen noemen.

Dus ja, ik heb het naar omstandigheden nog redelijk gedaan. Voor haar. En dat ik er zelf aan onderdoor ga, doet er niet toe. Het is mijn verdiende straf.

1.

Ik werk niet op vaste tijden. Dat is in mijn vak onmogelijk. Vaste tijden bestaan niet voor een cameravrouw die voor een nieuwszender werkt en dat onregelmatige bevalt me. Ik ben nou eenmaal onrustig van aard en werk liever wel dan niet. Niet dat ik me verveel thuis, er is altijd wel wat te doen, maar iets in me wil eropuit. De wereld in. Iets meemaken. De honger van de zender naar nieuws herken ik zo goed. Die zit ook in mij. Is er iets gebeurd ergens, dan wil ik erbij zijn. Ik wil het zien, filmen, vastleggen.

Mensen om me heen – collega's, vrienden – zeggen dat er iets mis met me is. Dat ik niet ben zoals het hoort of zoals ik zou kunnen zijn. Alsof ze zelf zo gelukt zijn. Ik ken niemand die normaal is en iedereen heeft gekke dingen. Ik heb nou eenmaal die onrust, die hoort bij me. Dat is wie ik ben.

Ik praat wel met een psycholoog, zo nu en dan, omdat bijna iedereen in mijn omgeving dat doet en omdat ik er vanuit mijn werkgever recht op heb. Zij herkent in dat harde werken inderdaad vluchtgedrag. Als ik haar vraag waar ik in haar ogen dan voor op de vlucht ben, trekt ze een gezicht en zwijgt ze. Het is typisch zo'n vraag waar je van een therapeut nooit antwoord op krijgt. Ze geeft nooit antwoorden en als ik aandring, krijg ik een wedervraag om mijn oren:

‘Waar denk je zelf dat je voor vlucht, Carola?’

Lekker makkelijk baantje. Je kaatst gewoon alles terug en klaar.

De mensen om me heen maken zich soms zelfs zorgen om me. ‘Je belt nooit,’ krijg ik vaak te horen. Wat ik dan graag tegenspreek met: ‘Jij toch ook niet?’ Die truc heb ik dus van mijn therapeut afgekeken: gewoon terugkaatsen.

Ik weet alleen dat ik niet eerlijk ben. Het ligt echt aan mij. Ik bel nooit iemand, ik ga nooit bij iemand langs en je moet echt eindeloos aandringen wil ik gezellig iets afspreken om ergens iets met je te gaan drinken of zo. Ik moet er bijna toe gedwongen worden.

De meeste mensen zijn dus gewoon gestopt met contact opnemen, omdat ik bijna altijd alles en iedereen afwimpel. Ik heb er geen zin in.

‘Je hoofd is te vol en je hart te leeg,’ heeft eens een collega tegen me gezegd.

Die kwam hard aan. Mijn hart is te leeg? Ben ik koud of gevoelsarm of zoiets? Niet dat ik weet.

Dat mijn hoofd te vol zit, is waar. De beelden die ik elke dag schiet, nestelen zich inderdaad in mijn hoofd. Ongelukken, zelfmoorden, moorden, mishandelingen, brand, relletjes. Ik film het allemaal. En ze brengen onrust omdat het bijna altijd over heftige zaken gaat.

Soms film ik brandweermannen die een poes uit een boom halen of zo en maken we een vrolijk item. Eigenlijk vind ik dat best wel saai. Geef mij maar bloed en moord en doodslag. Dan maak je iets mee. Ik wil wat meemaken. Zo gek is dat toch niet? Je leeft maar één keer.

2.

Ik zit in de kroeg met Annabel, een van de weinige vriendinnen die het nog met me uithoudt. Ik heb haar weer eindeloos verwaarloosd en deze afspraak twee keer uitgesteld – nog netjes voor mijn doen – maar nu is het er dan toch nog van gekomen. En als ik er dan eenmaal ben en we zitten met een drankje, vind ik het ook best leuk. Als het niet te lang duurt.

Annabel is lief en behoorlijk knap. Ze lijkt op het eerste, oppervlakkige gezicht een beetje een grijze muis, maar als je beter kijkt, zie je dat ze dat absoluut niet is. Ze is mooi, slim en honderd procent betrouwbaar, maar je moet haar iets beter leren kennen om die kwaliteiten te ontdekken, wat ik een mooie eigenschap vind, als je dat tenminste een eigenschap kunt noemen.

Zij en ik zijn de enigen van het oude vriendinnenclubje, waar ik half bij hoor, die nog niet aan de man zijn. De rest is getrouwd en de meesten hebben dan ook nog kinderen. Ik moet daar niet aan denken, Annabel wel. Ze kan niet wachten. Als we bij elkaar zitten, zoals vanavond, praten we daar bijna voortdurend over, omdat zij dat zo graag wil. Ze is altijd op zoek naar een man, naar een vader voor haar kinderen. Dat het haar moeite kost die te vinden, bewijst hoe stom die kerels zijn. Annabel is de ideale vrouw om getrouwd mee te zijn en een gezin mee te

stichten. Waarom zien ze dat niet? Waar kijken die idioten naar? Decolletés en hoge hakken en verder niks? Dombo's.

Annabel is nu even naar de wc. Het is druk in het café en ik dood de tijd door mensen aan de andere tafeltjes te observeren. Daarbij probeer ik onopgemerkt naar wat gesprekken te luisteren. Nieuwsgierig ben ik namelijk altijd en mijn hele leven zoek ik naar geheimen. Ik zou het bijvoorbeeld ook heerlijk vinden om mensen thuis af te luisteren. Ik denk daar best vaak aan, gek genoeg. In mijn fantasie plaats ik overdag als ze niet thuis zijn overal verborgen microfoontjes, om dan de hele avond thuis te luisteren naar hun geheimen. Heerlijk lijkt me dat.

Ze komt weer zitten, mijn trouwe vriendin, kijkt even onderzoekend naar me en zegt: 'We houden erover op. Over die mannen, bedoel ik. Je zult er wel gek van worden.'

Ik grijns. 'Valt wel mee.'

'Ik ben blij dat ik je weer eens zie.'

'Ik ben ook blij dat ik jou weer zie. En je mag de hele tijd over mannen en kinderen praten,' lieg ik. 'Het maakt me niet uit.' Mijn telefoon gaat. Ik zie op mijn scherm dat het Peter is. 'Sorry, Annabel. Heel even.' Ik neem op. 'Hallo Peter.'

'Hai. Er is iets.'

'Moet het nu?'

'Yep.'

'Oké. App me het adres.'

'Heb ik al gedaan. Maar ik pik je wel even bij jou thuis op. Dat gaat sneller.'

'Prima, daar ga ik dan nu naar toe,' zeg ik en ik zet de telefoon uit.

'Shit,' zegt Annabel.

Ik glimlach. 'Misschien wel goed. Er zit namelijk steeds iemand naar je te loeren. Niet meteen kijken. Een man aan de bar. Misschien is het wel goed dat ik weg moet.'

Mijn vriendin veert een klein stukje omhoog. 'Echt waar? Leuk tiep?'

'Niet slecht.' Ik sta op. 'Doe het rustig aan. Niet meteen mee naar bed gaan.'

'Je kent me toch?'

'Daarom zeg ik het.' Ik lach en buig voorover om haar een kus te geven. Hoezo koud in mijn hart? Bullshit.

3.

Ik voel me goed, in de auto met Peter op weg naar de Alice B. Toklaslaan. Gelukkig op weg naar een moordzaak, zou je bijna kunnen zeggen. Werken vind ik makkelijker dan op een feestje zijn. Ik kan me eigenlijk alleen ontspannen als ik me inspan.

De Alice B. Toklaslaan is lang – weet ik, want ik ken de buurt – wat perfect past bij haar naamgever. De Amerikaanse schrijfster Alice Toklas was een bijzonder lange vrouw, vertelde mijn moeder me vroeger, terwijl haar vriendin, Gertrude Stein, klein en gezet was. Waarom ik dat verhaal zo gedetailleerd onthouden heb, weet ik niet. Het fascineerde me: een grote vrouw en een kleine vrouw die bevriend zijn. Ik ging er destijds van uit dat de grote van de twee dan ook de baas was, maar ik geloof dat dat anders lag: Gertrude Stein was een pittige dame, las ik later ergens.

In mijn jongste jeugd speelde ik altijd om de hoek, op het Gertrude Steinplein dus. Dat was mijn wereld, een plek waar ik me met succes kon meten met de sportieve jongens uit de buurt. Een piepklein meisje dat speelde met de grotere jongens, die niet de baas over haar waren. Op mijn zevende verjaardag verhuisden we naar een ander deel van de stad. Nachtenlang heb ik liggen huilen, herinner ik me. Ik wilde daar niet

weg. En wat moesten ze nu zonder mij op het plein? Hoe moesten ze zonder mij vissen in de lange sloot die langs de laan lag? Ik was de enige die de brasempjes van de haak durfde te halen. Mijn vrienden de jongens zouden nooit meer iets vangen, dat stond vast, dus het was echt rot voor ze dat ik vertrok.

‘Hoelang hebben jullie hier gewoond?’ Peter neemt een trekje van zijn sigaret. Buiten hem ken ik niemand die nog in de auto rookt.

Ik open mijn mond, maar hij wacht mijn antwoord niet af en babbelt gewoon door. ‘Die man liet gewoon alleen maar zijn hondje uit. Twee messteken. Zomaar, om niks. Dat wil zeggen, dat zegt de politie.’

‘Hoe is ‘t met het hondje?’

We schieten in de lach. Grappen maken over de erge dingen die we zien en meemaken, is ons ritueel en ons ritueel houdt ons op de been.

‘Het schijnt roofmoord te zijn,’ zegt Peter. ‘Hij droeg een Rolex, maar nu niet meer. Als het allemaal klopt, want het was weer een behoorlijk rommelig verhaal van brigadier Fred.’

‘Hoe heet het slachtoffer?’

‘Camiel Vermeer, geloof ik. Van der Meer kan ook. Zoiets.’

Niet lang geleden hebben we een item gedraaid over de aanvallen op dragers van dure horloges, waarbij in meerdere gevallen sprake was van buitensporig geweld. Nu dus zelfs een moord. Niet te geloven. Voor een *fucking* horloge. Die gasten zijn echt gestoord.

We rijden langs ons statige, fraaie huis van vroeger en dat doet me toch weer wat, zoals altijd. Daar wonen nu andere mensen, die ik niet ken, zelfs nooit ontmoet heb. Iemand slaapt daar in mijn slaapkamertje en vindt dat het niet meer van mij is. Wat natuurlijk ook zo is, maar toch. Veel van de andere huizen herken ik ook nog. Daar op nummer 41 woonde vroeger die lange gozer die bijna nooit buitenkwam. Hoe heette die toch? Jezus, weet ik dat niet meer? Begin ik nou al te dementeren? 'Daar is een plekje,' wijs ik.

Peter reageert daar niet op, rijdt nog een stukje door en parkeert zijn auto precies recht voor nummer 10. 'Altijd gaan staan, waar je moet zijn,' zegt hij met een lachje om zijn mond.

Voor de garagedeur staan twee politiemannen te praten met een bejaarde vrouw die op een rollator steunt. Een agent is verderop bezig een plastic lint te spannen. Daar moet het dus gebeurd zijn. Niet ver van huis. Voor de hond hoop ik dat het op de terugweg is gebeurd, dan is hij tenminste uitgelaten.

We stappen uit, ik open de achterklep en pak mijn camera, terwijl Peter naar de twee agenten bij de oudere vrouw toe loopt en ze aanspreekt.

Er stopt een auto naast de agent die met de linten bezig is. Twee mannen in witte pakken tillen een opgevouwen plastic tent naar buiten, die ze beginnen uit te klappen om over de plek waar de man is neergestoken heen te zetten. Waar slaat dat op? Het lijkt is al lang weg.

De lintenagent ziet me kijken, herkent me, wenkt me en wijst naar beneden. Hij bedoelt zeker dat ik nog even de roodgekleurde tegels mag filmen of zo, voordat die door de tent aan het zicht worden onttrokken. Niet echt een spannend shot natuurlijk, maar het is beter dan niks. Ik loop naar hem toe, hij wijst nog eens en ik zie inderdaad aan zijn voeten een dieprode vlek, waar het bloed inmiddels in de stenen is getrokken. Laat ik het shot maar maken. Misschien gebruiken ze het.

Als ik even later terug naar Peter loop, schuifelt de vrouw met de rollator net terug naar het huis. Ze hoort mij aankomen, kijkt even om, blijft dan staan en kijkt me doordringend aan. Wat is die blik? Is het de camera die ik op mijn schouders heb? Mensen reageren daar altijd op en proberen vaak in het shot te komen, omdat ze hopen zichzelf op tv terug te zien. Nee, zo kijkt ze niet. Het is een andere blik. Ze kijkt naar me en bedenkt iets, zie ik. Vlak voordat ik er iets over wil zeggen, draait ze zich weer van me af en stommelt het huis binnen.

Peter vertelt me even later dat het hondje volgens een getuige zijn baasje te hulp zou zijn geschoten en de aanvaller in zijn been heeft gebeten.

‘Wow. Te gek. Ik wil die hond op beeld,’ zeg ik. ‘De kleine held in het verhaal.’ Ik til de camera weer op mijn schouders. ‘Waar is dat beest?’

‘Binnen, denk ik,’ zegt Peter. ‘Vraag het daar maar even.’

Ik besluit een poging te wagen, loop in de richting van de voordeur en zeg tegen de agent die daar staat dat ik naar de wc moet. Geen probleem. Hij knikt, begeleidt me het huis in, wijst me waar het is en loopt weer terug naar buiten.

Tja. Wat nu? Gewoon met die camera op mijn schouder de huiskamer binnenlopen? Beetje ongepast in deze situatie. Waar is dat beest? Ik dring zijn huis binnen, wordt er niet meer geblaft of zo?

Terwijl ik me sta af te vragen hoe ik het ga aanpakken, gaat er opeens een deur open en de dame van de rollator schuifelt de gang in. Een jonge man begeleidt haar en ik stap opzij om ze door te laten. Ze passeren me. 'Dank je wel, Carola,' zegt de oude dame en ze glimlacht even naar me.

Ik kijk haar verrast aan. 'Dag mevrouw,' zeg ik, 'Ken ik u?'

'Ja kind, natuurlijk. Hoe is het met je ouders? En je broer?'

De jonge man kijkt me aan en gebaart met zijn vrije hand dat hij het ook niet begrijpt.

'Sorry mevrouw,' zeg ik, 'maar u moet zich vergissen. Ik heb geen broer. Ik ben enig kind.'

'Nou moeten jullie niet allemaal de hele tijd gaan lopen doen of ik gek ben,' zegt ze snibbig, terwijl ze de wc binnen schuifelt en de deur achter zich dichttrekt.

'Let maar niet op haar,' zegt de jonge man. 'Ze zegt rare dingen tegenwoordig.'

'Maar hoe weet ze mijn naam?'

'Heet je echt Carola?'

Ik knik.

'Ik heb geen flauw idee hoe ze dat weet.'

'Ik kom uit de buurt,' zeg ik. 'Misschien dat ze me herkent. Maar bijzonder is dat wel, want ik ben hier al zo lang weg.'

'Ik weet het echt niet. Het zal het langetermijngeheugen wel zijn.' Hij haalt zijn schouders op. 'Dat werkt nog prima.'

'Maar ik heb geen broer. Dat niet.'

De man kijkt me even aan met opeens glinsterende oogjes, glimlacht en steekt zijn hand uit: 'Ik ben Norbert. Als ik je broer was, zou ik best trots zijn op mijn stoere zusje met zo'n vette camera.'

'En ik zou trots zijn op de mooie ogen van mijn broer.'

What the fuck! Wat zeg ik nou weer? Het floepte er zomaar uit. Shit hé. Sta ik hier nou opeens te flirten met iemand wiens vader of opa net vermoord is? Génant.

Hij kijkt verrast op en lacht. 'Heb je toevallig een kaartje bij je? Voor als ik opeens verlegen zit om wat camerawerk of zo.'

Ik lach verlegen met hem mee, knik en begin zenuwachtig in mijn zakken te graaien. Even later vind ik een dubbelgevouwen exemplaar van een oud kaartje en geef dat aan hem. 'Alsjeblieft. Het is oud, maar het telefoonnummer klopt nog.'

'Dank je wel,' zegt hij. 'Ik zal je weleens bellen, als het mag.'

Ik knik en merk dat ik het bloedheet heb. Dit is idioot en echt helemaal niks voor mij. Ik ben verdomme Annabel niet. O wacht, daar komt het

natuurlijk door. Ik zit nog in haar sfeer. Dat heb ik wel vaker, dat ken ik van mezelf: dan leef ik me in en ga ik me daarnaar gedragen. Als ik een film heb gezien die over een blinde gaat, vraag ik me na afloop altijd even een paar seconden af hoe ik straks op de tast naar boven moet zien te komen. Het is duidelijk; ik ben inderdaad niet normaal, dat is nu bewezen. Want flirten doe ik helemaal nooit en al helemaal niet op mijn werk. Absurd dit. Annabel, je wordt bedankt.

‘Misschien heeft ze net je naam gehoord, toen jullie buiten aan het opnemen waren.’

Ik staar hem aan en begrijp niet wat hij bedoelt.

Hij ziet het. ‘Misschien weet ze daarom hoe je heet. Mijn oma, bedoel ik. Ze wist toch je naam?’

Achter de deur wordt de wc doorgetrokken.

‘Heb je die hond nou?’ vraagt Peter in de auto, op de weg terug.

‘Nee. Ik kon toch niet zomaar de kamer binnenlopen? Die mensen zitten daar emotioneel bij elkaar na zo’n drama.’

‘Je bent te bescheiden.’

‘In vergelijking met jou is iedereen dat.’

Peter lacht hardop. ‘Dat is mijn vak, Daar word ik voor betaald. Maar goed, gelukkig heb je dat bloed. Of was het te donker?’

‘Nee, was wel oké. Maar dat is een saai shot natuurlijk.’

De rest van de rit zwijg ik. Er is iets, ik voel iets. Is het die idiote flirt met die Norbert? Of is het gewoon dat ik in mijn oude buurtje was en

dat die sfeer van vroeger zich dan opeens weer aan mij opdringt? Ja, zoiets zal het wel zijn. Niks aan de hand dus. Maar godallemachtig, dat die vrouw me herkende en mijn naam nog wist. Terwijl ik me haar totaal niet herinner. Woonde zij daar vroeger ook al? Daar weet ik niets meer van. Het zou wel kunnen, want in de buurt van die huizen, daar kwamen we eigenlijk nooit. Daar was niks te beleven.

4.

Ik ben heel klein en ik zit op de achterbank van de auto. Mijn moeder zit aan het stuur, mijn vader naast haar. Hij schreeuwt, met een enorme opengesperde mond, als een tunnel voor een trein. Of nee, het is een put. Een diepe put. Ik kijk erin. Het is donker daar beneden en er kronkelen allemaal dikke wurmen en slangen door elkaar. Eerst langzaam, dan steeds sneller. In een soort wilde paniek glijden ze langs elkaar heen, alle kanten op, heen en terug, omhoog en omlaag, naar links en naar rechts. Ik kijk op en ben weer terug in de auto. Mijn moeder slaat linksaf en we rijden op een weg waar niemand anders is. Als ik door het zijraampje kijk, zie ik alleen maar bomen langs flitsen, maar ik weet dat dat niet waar is. Zij staan stil en wij rijden. Hard ook. Wij rijden keihard. En mijn vader blijft maar schreeuwen. Boven ons hoofd zweeft een prachtig overhangend dak van bladeren, zie ik, maar ik begrijp niet hoe, want ik kan niet door het dak van de auto heen kijken. Opeens zwiepen we van links naar rechts, steeds wilder en ik stuit op de achterbank naar boven en naar beneden. En dan een klap, een gele ster en het wordt zwart voor mijn ogen. Stilte. Zwart. Niets. Als ik met veel moeite mijn ogen weer open, zie ik dat mijn moeder net uitstapt. Er zit bloed op haar hoofd en op haar handen. Ze kijkt me aan en zegt iets,

maar ik hoor niks. Haar mond beweegt, maar er komt geen geluid uit.

Ik schrik wakker. Buiten is het nog donker. Wat was dat voor droom? Ik loop hem nog even langs, want ik weet dat ik hem anders over een half uur vergeten ben en dat wil ik niet. Waarom eigenlijk niet? Ik zat in die droom als in een film. Spannend was het. Spannend en ook eng. Ik blijf nog even liggen, besluit ik, om de droom nog na te voelen.

Terug in de realiteit denk ik aan gisteren en aan mijn poging die arme hond te filmen. Zou zo'n beest nou ook verdriet hebben? Dat hij zijn baasje mist en gaat liggen janken in zijn mand? Of dat hij over een paar dagen op zijn graf gaat staan blaffen? Nemen mensen hun hond mee naar een begrafenis? Lijkt me toch niet. Maar toch, ze voelen wel iets, die beesten. Of is het alleen maar gewoonte? Zoals die hond Hachi, die tot zijn dood ergens in Japan op een treinstation bleef wachten op zijn baasje dat niet kwam, omdat hij op zijn werk was overleden en dus nooit meer uit die trein zou stappen. Zo'n beest mist iets waar hij aan gewend is, maar weet eigenlijk niet wat dat is, want honden hebben toch geen geheugen? Ik sta op, loop naar de badkamer en zet de douche aan.

Terwijl ik het warme water over mijn hoofd laat stromen, denk ik terug aan die oude vrouw die me herkende en meteen mijn naam wist. Toch wel apart. Ik viel waarschijnlijk wel op in de buurt

destijds, omdat ik een van de weinigen was met een kleurtje, maar toch. Ik ben erg veranderd, zie ik op de foto's van vroeger. Ik zou mezelf nauwelijks herkennen. Zij woonde daar toen dus al. Had ze kinderen? Dat moet wel, want die Norbert is een kleinzoon. Of waren die kinderen al de deur uit en veel ouder dan wij en zagen we ze daarom nooit? Als kind zie je, geloof ik, alleen maar je leeftijdsgenoten. Hoe oud is die vrouw dan? Veel ouder dan mijn ouders dus.

Als ik me even later aan sta te kleden, gaat mijn telefoon. Peter.

'Er ligt een bloemenzee op de plek waar die man overleden is. De redactie wil dat jij daar nog even een paar shots van gaat maken.'

'Jij hoeft daar niet bij te zijn?'

'Nee, alleen beelden. Bel anders zelf even met de studio als je precies wil weten wat ze willen hebben.'

'Oké. Zal ik doen.'

'Gaat alles goed met je?'

'Ja zeker. Hoezo? Waarom zou het niet?'

'Nee, niks. Ik vroeg het me gewoon af. Ik zie je als ik je zie.'

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=pluk-de-nacht>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ